

178

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ROMULUS BĂRBULESCU — GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

*****

PRINTRE SIDERANTROPI

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

ROMULUS BĂRBULESCU – GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

★ ★
★ ★ ★

Printre siderantropi

Coperta - desen : DUMITRU IONESCU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VIII – Nr. 178 – 15 aprilie 1962

Cititorii au cuvîntul

DRAGI TOVARĂȘI,

Nu este nevoie să vă mai spun cît de mult îndrăgesc Colecția de povestiri științifico-fantastice. La început (pe atunci eram încă la liceu), citeam broșurile de la colegi, dar apoi m-am deprins să le cumpăr. Desigur, mi-a venit greu pînă să ajung să am azi întreaga colecție, dar am reușit. Mai mult chiar : m-am hotărît să dau la legat cîte 18—20 de numere, astfel că în scurt timp întreaga Colecție va fi constituită din cîteva volume. Firește că fiecare are preferințele lui. Tot așa și mie mi-au plăcut mai mult : „Inimă de ciută", „Sfîrșitul orașului subteran", „O iubire din anul 41042", „Prizonierii beznei de foc" și lucrările cu teme sportive. În legătură cu acestea din urmă aș fi de părere să publicați mai des asemenea povestiri. Totodată sînt de părere, ca, de altfel, majoritatea cititorilor, să publicați povestiri a căror acțiune să se desfășoare pe parcursul a cel puțin trei fascicule și care să ne sugereze aspecte ale vieții omului comunismului.

Prin temele vaste ce le tratează, Colecția dă tineretului posibilitatea să înțeleagă viitorul societății omenești, iar multora dintre ei le deschide frumoase perspective, arătîndu-le rolul ce le poate reveni în construirea societății comuniste. Cît de fericiți vor fi aceia care vor trăi în această societate ! Dar mai fericiți decît toți vor fi aceia care astăzi construiesc cea mai luminoasă societate visată veacuri de-a rîndul de omenire, societatea comunistă.

În încheiere, urez întregii redacții succes și mult spor la munca pe care o depune pentru educarea tineretului patriei noastre dragi, cît și pentru creșterea prestigiului Colecției noastre peste hotare.

NICOLAE DIACONU
student — Iași

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

Tehnomecanicul Mircea Vrej primește o veste neașteptată. Naturalistul și telecinereporterul Su Mima, prietenul său, îl anunță că abisoscaful „Constelația II" va porni cu două luni mai devreme să cerceteze lanțul vulcanic submarin „Constelația din ape".

Mircea, care se pregătise de mult să participe la această expediție, încearcă să obțină o întrevedere cu ilustrul oceanolog Igor Svetloum — supranumit „Stăpînul stihiilor" — pentru a-i solicita primirea în rîndurile echipajului condus de el.

„Stăpînul stihiilor" intenționa să-l primească pe Mircea în echipaj. Totuși îl supune unor examene ciudate, dorind să-i verifice cunoștințele. Cu această ocazie, Mircea îi prezintă bătrînului oceanolog teleultrasonul, aparat cu ajutorul căruia se poate stabili legătura cu suprafața în timpul cercetărilor abisale. În schimb, Svetloum îi comunică lui Vrej noi date asupra ultimului mesaj trimis de expediția anterioară, „Constelația I", care dispăruse.

Într-un articol științific, Su Mima subliniază ciudățeniile „Constelației din ape". Aflăm astfel că ultrasunetele emise de vulcani dezagregă orice corp ce intră în zona lor de acțiune. Cercetătorii dispun însă de o carcasă protectoare din oberoniu — metal descoperit recent și care reflectă vibrațiile.

Mircea Vrej este numit în cele din urmă pilot al „Constelației II" și o dată cu el este ales în echipaj și Su Mima, ca naturalist și cineast subacvatic. Noul pilot face cunoștință cu ceilalți membri ai expediției: geofizicianul și gravimetristul Arno Patterini, medicul și cosmobiologul Nyass Umbo și vulcanologul Doina Lan.

Abisoscaful „Constelația II" își începe cercetările suboceanice. Su Mima, care în timpul liber e un pasionat vînător subacvatic, luptă cu un monstru abisal necunoscut.

E vizitată apoi Peştera cristalelor, care fusese semnalată de prima expediţie. Aici se descoperă un misterios oraş părăsit. Doina şi Igor Svetloum speră să găsească urmele „Constelaţiei I", din echipajul căreia făcuseră parte George Lan, fratele Doinei, şi Inna, fiica oceanologului.

După nenumărate peripeţii, străbătînd trei praguri de bacterii care astupă în loc de magmă craterul vulcanului, cercetătorii ajung pe fundul unei fose stranii. În mod inexplicabil, presiunea a scăzut la cîteva atmosfere. Aici îi întîmpină George, fratele Doinei. El îi conduce mai jos, într-o lume uluitoare, populată de o faună şi de o floră luxuriantă. Ei văd un oraş aidoma aceluia din „Peştera cristalelor". Tot aici întîlnesc încă trei dintre membrii „Constelaţiei I" : oceanologul Sinii Teci, pilotul Inna Svetloum, mineralogul Hans Aal.

În timpul stăvilirii unei erupţii vulcanice, noii veniţi fac cunoştinţă cu luhii, fiinţe gînditoare subacvatice, care construiseră această lume. Luhii sau siderantropii — după cum sînt numiţi de pămînteni — le prezintă istoria Tümgavoului. În limba siderantropilor, „pămîntul" este numit tüm, iar „apa" — gav. Astfel, tümii (pămîntenii) află că tümgavii veniseră de pe o planetă cu greutate mare şi s-au stabilit pe fundul oceanului terestru, deoarece numai aici se găseau presiunile necesare existenţei lor. Datorită însă faptului că la suprafaţa apei posibilităţile de dezvoltare a civilizaţiei sînt mai multe, ei au hotărît să se ridice pînă acolo cu întreaga lor lume. Pentru aceasta, le-a fost necesară adaptarea la micile presiuni, pe care le-au obţinut cu ajutorul pragurilor bacteriene, emiţătoare de ultrasunete. Forţa ascensională le era dată de presiunile magmei.

Iată însă că materia incandescentă dirijată de siderantropi îşi măreşte temperatura şi presiunea, ameninţîndu-i cu pieirea. Siderantropii nu-şi pot părăsi lumea din pricina ultrasunetelor. Ei nu dispun de oberoniu care i-a ocrotit pe abisonauţi.

La o consfătuire, pămîntenii hotărăsc să trimită la suprafaţă un mesaj în care cer construirea unor abisoscafe uriaşe pentru evacuarea în caz de pericol a lumii subacvatice.

Expediind mesajul, Sinii Teci îşi găseşte moartea.

Noilor sosiţi li se arată un monument ciudat : submarinul „Nautilus" şi sfera locotenentului Elstead, ajunse amîndouă aici printr-o întîmplare neobişnuită.

(Urmare din numărul trecut)

CAPITOLUL XV

Vînătoarea lui Su Mima

Naturalistul se ridică de la masă şi-l privi întrebător pe Hans Aal.

— Iată costumul! exclamă acesta, întinzîndu-i o valiză de proporţie redusă. E cel mai practic şi mai uşor costum autonom ce se poate concepe.

— Nu este greu?

— Nu! Plăcile protecţionale din aliaj de oţel au o grosime de-abia de 2 mm. Ele apără cuşca toracică de presiuni atingînd pînă la 60 de atmosfere.

— Oţel? Bine, foarte bine! Asta mi-aduce aminte de primele mele scufundări. Dar deplasarea? Parcurgerea distanţelor mari e obositoare. Dv. nu mai dispuneţi de alte mijloace de locomoţie decît acvamobilele?

— Aşteaptă o clipă!

Savantul ieşi grăbit şi se întoarse cu un obiect ciudat, prelung şi foarte turtit.

— O mică rachetă cu sursă energetică independentă. Te poate propulsa cu viteze de pînă la 50 km pe oră. Se aplică prin ventuze speciale pe placa din faţa costumului şi se conduce de la acest regulator-brăţară. Costumul dispune de un rezervor de oxigen pe care-l vei folosi doar la nevoie. Oxigenul pentru respiraţie ţi-l dă o pilă hidrolitică.

— Excelent! Excelent! izbucni Su Mima. Suplu, uşor şi comod! Aşa mai zic şi eu! „Labele de gîscă" îndeosebi sînt adevărate capodopere!

— Le-am dat forma şi mărimea înotătoarelor cu care sînt înzestrate gazdele noastre! răspunse Aal.

— Așa ! E un costum minunat, față de care scafandrele antimagnetice și termoizolante cu care am venit de la suprafață sînt adevărate platoșe medievale ! Mulțumesc ! Mă voi echipa îndată și voi da o raită... unde se nimerește.

Su Mima ieși curînd pe terasă. Privi bănuitor în jur, apoi, constatînd că e singur, deschise cutia de plastilon pe care o avea la centură. În mîinile lui sclipi o armă electrică nounouță cu țeava strălucitoare și patul scurt. Naturalistul deschise o clapetă, cercetînd indicatorii acumulatoarelor. Plescăi încîntat, mai privi un moment spre vila unde erau găzduiți și dispăru în sus, către terasa a treia.

Aici se adăpostea fauna semidomesticită adusă de siderantropi și care se hrănea cu pești mici, mînați periodic de la crescătoriile din sud. Încă de la venire, „vînătorul" văzuse cîteva exemplare admirabile de faună abisală ivindu-se fulgerător dintre desișurile de alge. În sfîrșit, cîteva întrebări puse lui Hans Aal îi aduseseră la cunoștință că la terasa a treia se găsesc peștii cei mai interesanți.

Algele de toate tipurile, metamorfozate în parte de condițiile în care se aflau, acoperiseră întreg terenul. Ele se fixau cu ramuri groase și uimitor de lungi, răsucite în jurul tuturor neregularităților. Această îngrămădire ar fi părut haotică dacă mai multe poteci n-ar fi străbătut-o în toate direcțiile. Potecile erau croite chiar de viețuitoare, deoarece drumurile spre construcțiile aflate pe terasă erau mult mai largi, tăiate de sus pînă jos în masa algelor și străjuite de piloni metalici de marcaj. Lumina puternică, generată de luminoforii peretelui circular, slăbea mult în intensitate de cum intrai în desiș, devenind aidoma celei crepusculare.

Toate acestea îl bucurară pe naturalist.

— Expedițiile mele de pînă acum ? rosti el. Or fi fost ele frumoase, nu zic ba, și rodnice. Dar cît de simple ! Pe cînd aici ce condiții mai am ! Adîncimea — 14 000 m ; terasa — de o incomensurabilă bogăție florală ; unde te învîrți — numai lucruri noi. Iar peștii... Ei, peștii nu vor mai întîrzia mult timp !

Ajungînd la acest punct al monologului său, „vînătorul" își opri racheta și prinse a se strecura cu greu prin hățișuri. Smuci cu putere un tufiș spinos, galben-verzui, îl aruncă la o parte și... încremeni ! De partea cealaltă a luminișului peste care dăduse se găsea o vietate ciudată. Semăna cu un păianjen cu șase picioare arcuite la mare înălțime și care stătea nemișcat. Ciudata vietate sări în sus, întinse trei picioare în față și trei în spate și dispăru undeva.

Su Mima făcu cîțiva pași înapoi. Un animal uriaș apăruse în fața lui, scoțîndu-și dintre alge cam o jumătate din

trupul terminat cu un cap hidos. Din colțurile de jos ale gurii triunghiulare, ridicol de mică față de proporțiile monstrului, doi ochi prelungi și înguști se mișcau cu repeziciune în proeminențele orbitale. Peștele avea un fel de guler gros și înalt, dincolo de care se ghicea corpul plat, turtit pînă la subțiere de presiunile suportate de strămoșii lui.

— Aha ! Dinți conici, bistratificați ! mormăi naturalistul privind încordat. Maxilarul superior mobil, suprapunîndu-se prin deschidere și alunecare laterală pe cel inferior. Bravo ! Încîntat de cunoștință !

Își apucă bine arma, ieși în luminiș și își puse cinediscul în mișcare. Dar iată că peștele izbi cu furie apa, răsucind algele în vîrtej și îngrămădindu-le în urmă-i. Se întoarse apoi cu o mișcare leneșă, arătîndu-i vînătorului flancul ușor rotunjit, plin de tentacule lungi, tremurătoare.

În aceeași secundă, Su Mima, scăpînd arma din mînă, descrise un spectaculos arc de cerc și nimeri pe spatele peștelui. Desigur că n-ar fi știut niciodată cauza neașteptatului fenomen dacă pușca lui electrică nu l-ar fi urmat plină de credință, lovindu-l dureros peste genunchi.

„Magnetism" ! — mai reuși el să se gîndească și încercă să se ridice pentru a-și lua arma. Însă nu reuși. Era atras cu putere de centrul magnetic al monstrului. Oțelul costumului pe care-l lăudase atîta îi juca acum o festă teribilă. Marginile peștelui se ridicară brusc și se împreunară deasupra sa. Strînsoarea puternică făcu să trosnească înăbușit plăcile protecționale. Tentaculele lungi și flexibile i se încolăciră în jur, paralizîndu-i mișcările slabe și dezordonate.

Naturalistul se zăpăci, ba chiar se și sperie ! Simți că peștele s-a înălțat la un metru de „sol". Urmară o serie de hurducături ritmice, însoțite de un tropot surd. Vînătorul ridică ochii și întrezări un spațiu liber, îngust, prin fața căruia defilau cu o viteză apreciabilă hățișurile încîlcite.

„A luat-o din loc Pegasul meu ! încercă el să glumească. Mă ține cu atîta grijă, încît n-am să mă pot pierde pe parcurs. Oare la capătul drumului m-așteaptă Neptun, să mă confere tribunalului olimpic pentru masacrele mele subacvatice ?"

Nu ! La capătul drumului așteptau cei șase pui ai monstrului, lucru cu atît mai grozav pentru „vînător".

Cît a durat goana animalului, Su Mima n-ar fi putut spune. Nici nu se prea gîndise la asta, deoarece îi fusese dat să treacă prin clipe grele. Apa nu mai putea pătrunde în pila hidrolitică și tubul de aerație se secătuise de oxigen. Perspectiva morții i se păru îngrozitoare prin stupiditatea ei. Se zbătu cu îndîrjire, iritat de impasibilitatea peștelui care alerga în același ritm monoton. Dar cînd simți iarăși în nări suflul răcoritor al oxigenului și cînd își dădu seama că legătura cu bu-

telia de rezervă se făcuse automat, îl felicită în gura mare pe necunoscutul care construise costumul.

Abia atunci constată că monstrul s-a oprit. Tentaculele lui prinseră să se mişte haotic şi se desfăcură una cîte una, eliberîndu-l pe captiv. Su Mima, după ce stătu cîteva secunde nemişcat, se ridică cu mare greutate în coate, tîrîndu-se precaut spre „gulerul" proeminent al animalului.

„Aha! ia te uită!..."

Se aflau în faţa unei creste dinţate, scunde şi pline de grote miniaturale. Vegetaţia inundase această ridicătură, care se întindea radial, probabil pînă la periferia balconului. Privirile lui Su Mima fură atrase de una dintre cavităţi, în jurul căreia se învîrteau neputincioşi doi peşti mici, aidoma celui care-l adusese.

„Puii lui! — îşi spuse vînătorul. Atunci de ce m-a lăsat liber?"

Răspunsul îi veni imediat. Din deschiderea peşterii se ivi capul unui alt peşte şi apoi imediat o matahală întunecată, lungă de peste 10 m ţîşni afară, repezindu-se după cei doi pui. Noul adversar se deosebea atît de mult de celălalt, încît naturalistul nu-şi putu stăpîni un strigăt. Corpul său prelung, prevăzut cu trei perechi de înotătoare şi cu o coadă enormă, străvezie, era înţesat de ghimpi. Toate aceste detalii le deosebi Su Mima în răstimpul unei singure clipe. Peştele cel lung prinsese unul dintre pui, îl imobilizase cu o membrană transparentă scoasă de sub gură şi se oprise deasupra ridicăturii. Două scîntei albăstrii şi prelungi ţîşniră dintre ochii lui. Puiul se zbătu crîncen şi înţepeni imediat.

— *Fulmen maris!* * strigă Su Mima.

Peştele se pregătea să-şi devoreze prada, dar încremeni aproape instantaneu. Recunoscuse pesemne în mama puilor un duşman înfricoşător, căci îşi retrase cu repeziciune membrana în locaşul ei şi făcu o mişcare bruscă de întoarcere. Celălalt nu-i dădu răgaz însă. Izbi apa cu unduiri puternice şi se năpusti înainte, tăindu-i calea.

Naturalistul se agăţă cu un gest reflex de excrescenţa moale a „gulerului". Peste cîteva secunde, „Fulmen maris" îşi trimise scînteile electrice la cîţiva centimetri de braţul său. Ele avură asupra peştelui magnetic efectul unor ciupituri, dar apa, bun conducător electric, paraliză muşchii bietului „vînător". Ameţit, acesta îşi dădu drumul şi în momentul următor se afla între ţepii flexibili şi lungi ai noului duşman. Su Mima

* Fulgerul mării *(n.a.)*

observă abia acum cele şase picioare lungi, terminate cu vîrfuri ascuţite, picioare de care peştele magnetic se servise la alergat. Ele deveniseră acum tot atîtea cuţite teribile care se împlîntau încet în peştele ţepos. „Fulmen maris" se cutremură de durere şi ripostă cu avalanşă de descărcări electrice ce se pierdură în apă. Adversarul lui se rezemă de „sol", apoi, cu o mişcare puternică, reuşi să se întoarcă deasupra. Picioarele-spadă se înfipseră iarăşi. Din rănile deschise, sîngele ţîşni în şuviţe subţiri. Apa prinse nuanţe rubinii din ce în ce mai pronunţate.

Revenindu-şi puţin din zăpăceală, naturalistul încercă să se descurce din pădurea de ţepi şi să fugă. La aceasta îl ajută pe neaşteptate chiar peştele pe care se afla şi care începuse să se zbată cu o furie sălbatică. Ţepii se desfăcură, apoi se strînseră mănunchi şi iarăşi se desfăcură. În sfîrşit, nimerind în curentul de apă stîrnit de coada enormă, Su Mima fu purtat de-a dreptul spre grote. Se ridică încet, îşi trecu mîinile amorţite de-a lungul corpului şi începu să filmeze din nou.

Pîntecul monstrului magnetic era aproape spintecat de ţepii intrusului. Sub impulsul durerii, el începu să lovească cu picioarele spasmodic în toate direcţiile, străpungîndu-şi la rîndul său victima în zeci de locuri deodată.

Victima, departe de a slăbi, îşi intensifică mişcările cu puteri nebănuite. Atunci peştele magnetic schimbă tactica. Marginile lui se încleştară în jurul celuilalt, imobilizîndu-l.

Din poziţia pe care o avea, naturalistul cineimprimă clar ultima scenă a luptei. Picioarele ascuţite ca nişte tije de amortizor îşi aleseră cu migală locul unde aveau să lovească, apoi se înfipseră brusc, concomitent. Printre norii de sînge, Su Mima apucă să mai vadă gura triunghiulară sfîrtecînd capul peştelui electric, apoi apa deveni cu desăvîrşire opacă.

Su Mima rămase un sfert de oră cu ochii pierduţi asupra teatrului luptei, fără să vadă totuşi ospăţul puiului din trupul celui răpus şi nici retragerea mamei în dosul colinei de unde n-avea să se mai întoarcă poate niciodată.

O mînă grea coborî pe umărul naturalistului. Acesta se întoarse fulgerător, descoperindu-l alături de el pe Nyass Umbo.

— Tu aici ?

— Te urmăresc de la plecarea din vilă. Sper că n-ai păţit nimic, nu ?

— N-am păţit nimic. Dar ştii, Nyass, începe să-mi fie ruşine... Mă mîndream cu trofeele obţinute la jocurile de copii pe care le numeam „expediţii vînătoreşti subacvatice" ! A trebuit să cobor 14 km sub ocean ca să am şi eu o adevărată ocazie de a vîna, să pot dovedi ce sînt în stare, şi cînd colo...

— Trebuia să-ți dai seama, dragul meu, că aici nu ești la suprafață. Sînt alte condiții. De aceea, nici n-am intervenit în lupta monștrilor. Lecția îți era necesară!

— Mulțumesc, Nyass! Să știi că am învățat multe. Curaj, stăpînire de sine și orientare rapidă — acestea sînt atributele vînătorului. Dar eu le am? Nu, fără îndoială că nu! Tu ai avut dreptate: e încă o lecție pe care mi-o dă viața!

— Să nu fii necăjit, Su! Adevărul e că nici nu te-ai așteptat la toate acestea. Vezi, singurul lucru care cred că-ți lipsește ție uneori este simțul de prevedere. Îți pui tot sufletul în ceea ce faci, crezînd că va ieși întotdeauna bine. Și totuși...

— Dragă Nyass, așa e! Întocmai așa e! Acum mi-am lămurit multe, foarte multe lucruri, care mi se păreau inexplicabile. De pildă, și ecoul produs de articolul despre „Constelația din ape." Sigur că da!... Acum eu...

— Lasă, e bine dacă ai înțeles! Medicul îi scutură umerii. Igor Svetloum dorește să cunoască îndeaproape fauna și flora siderantropilor. Ne așteaptă în Lonlun, împreună cu ceilalți. Tu, ca naturalist, poți ști mai bine care dintre speciile de plante și animale prezintă o mai mare importanță, pentru că acelea vor sta în centrul atenției noastre. Tot tu vei fixa pe peliculă imaginile lor, realizînd astfel un documentar extrem de prețios. Așa și nu altfel să-ți valorifici timpul și forțele. Haidem!

— Hai, Nyass!

*

Hans Aal îi conduse spre o grădină luxuriantă de alge multicolore. Cînd pătrunseră pe aleile largi, își stăpîniră cu greu exclamațiile. Cele mai bizare construcții recifale erau presărate la tot pasul. Aici o moviliță, dincolo un perete abrupt, iar puțin mai departe, ca un con impresionant, o colonie de corali. O faună variată, de dimensiuni neobișnuite mărea farmecul acestei „rezervații naturale".

Spongieri, bryozoare, brachiopode, lamelibranchiate, cephalopode, printre care treceau bancuri mici de pești viu colorați. Foarte blînzi, peștii se lăsau apucați cu mîna. Din loc în loc unduiau elegantele crinoide fixate pe blocurile mărgeanului roșu. De pedunculii lungi se clătinau molatic cupele lor mari, străvezii. Fitoplanctonul, care la suprafață se mai numea și „pajiștea plutitoare a mărilor", atrăgea atenția în mod deosebit. Aglomerările păreau soluții verzi, împrejurul cărora

mișuna lumea organismelor mai mari. Nu lipseau de aici nici lătăușii și ciclopii, descoperiți pentru prima oară de vasul „Viteaz" către sfîrșitul deceniului al șaselea din secolul XX, la 10 000 metri adîncime în Oceanul Pacific. Din rîndul copepodelor (crustacei), Su Mima semnală splendidele *Calocalanus pavo,* cu cozile ca de păun, colorate auriu. Ca niște microrachete violete, *Setella gracilis* săgetau apa în linie dreaptă. *Copilia vitrea,* cu învelișul exterior perfect transparent, dădea iluzia că e creată din material plastic. Picioarele ei se terminau în evantaie portocalii, cu vîrfuri violete.

Dar cîte nu văzură! Unele organisme trăiau în tuburi transparente, altele în butoiașele unor alge. Întîlniră și cîteva „centre solare subacvatice" — imense cristale luminoase. După ce străbătură o pădure de uriași spongieri silicioși, pătrunseră într-o cîmpie largă, acoperită cu mîl roșu întărit și înconjurată de zidul multicolor al algelor. Bazine lungi, înalte și paralele, cu pereții ca de cristal se întindeau pînă departe. Siderantropi, îmbrăcați în tricouri albastre, trebăluiau de colocolo. Deasupra bazinelor se ridicau în permanență bule uriașe de aer.

— Uzina vie, producătoare de oxigen, spuse simplu Aal.

Le atrase atenția giganticele scoici recifale *Tridacne,* care erau de trei-patru ori mai mari decît cele cunoscute. Fiecare exemplar atingea greutatea de 1 000 kg. Valvele orbitor de albe le erau desfăcute și prin deschideri li se revărsau mantalele multicolore. Deasupra acestor moluște se ridicau alte bule de aer, iar printre ele trăiau stele de mare albastre și aurii. Semănînd cu niște coifuri înalte, terminate cu un vîrf ascuțit, scheletele uriașilor radiolari străluceau în lumină ca diamantele: prin orificiile rotunde ale crustei silicioase le ieșeau pseudopodele, iar o pădure de țepi ascuțiți și lungi le înconjura coiful.

Pești care se dilatau în fracțiuni de secundă, luînd cele mai bizare forme și volume, înotau ori stăteau nemișcați, de parcă ar fi așteptat ceva. Cîte o murenă lungă și șerpuitoare se mișca uneori pe fund.

— Miriade de alge zoochlorele și zooxantele trăiesc în simbioză cu scoicile *Tridacne,* ascunzîndu-se în cutele moi ale acestora, explică naturalistul, filmînd. Algele descompun substanțele organice rezultate din dezasimilația moluștei. Ele rețin apoi bioxidul de carbon și eliberează oxigenul.

— În afară de acest procedeu, se mai obține oxigen și prin electroliză! completă Hans Aal. În felul acesta, aici, în abis, metabolismul calciului are loc la fel ca la suprafață.

Abisonauții se despărțiră cu greutate de bazine.

La întoarcere dădură, într-un loc ascuns în umbră, peste un crîng de alge roșii. În jurul lor „atmosfera" era sumbră. Doar deasupra unor luminișuri rotunde se zăreau cupole ogivale și transparente, ce aduceau cu turlele construcțiilor gotice. De blocurile calcarelor erau fixate niște pungi alungite și negre.

— Holoturii și ascidii! strigă Su Mima începînd să filmeze. Ăștia zic și eu castraveți de mare! Sînt de cîteva ori mai mari decît organismele cunoscute de noi. În sîngele lor se concentrează pînă la 40 la sută vanadiu.

— Dacă n-ar fi existat vanadiul, spuse Nyass Umbo, n-ar fi existat cîteva grupe de animale. Aceasta a fost concluzia vestitului mineralog Samoilov, cînd acest metal a fost descoperit în sîngele holoturiilor și al ascidiilor.

— După cum geochimiștii au putut susține că fără vanadiu n-ar fi existat petrolul, zise la rîndul ei Doina.

— Într-adevăr, completă Svetloum, fac un lucru admirabil aceste viețăți, care strîng pentru oameni unul dintre cele mai prețioase elemente. Gîndiți-vă mai ales că vanadiului îi datorăm flotele noastre comerciale — intersiderale și suboceanice.

— Și noi trebuie să fim recunoscători acestor vietuitoare, zise și luhud care-i însoțea. Am reușit să extragem din sîngele lor cantități colosale de vanadiu. Fără acest metal am fi pierit, deoarece n-am fi putut construi cuirasa gigantică a lumii noastre!

Și siderantropul arătă cu un gest larg bolta de deasupra lor. O lumină uniformă, dulce și odihnitoare venea de acolo.

— Ce lumină stranie! făcu Nyass. Parcă ar fi transparența unei zări de toamnă de la noi, de sus. Cum ați izbutit să vă creați o astfel de zi?

— Cu ajutorul cristalelor semiconductoare, veni răspunsul. Sub fiecare terasă, care este plafonul etajului inferior, a fost instalată o rețea de cristale ce joacă rolul unor luminofoare puternice.

— O muncă titanică! îi spuse Su Mima lui Svetloum pe cînd se întorceau la vilă. Rezultatele acestei munci depășesc pînă și închipuirile cele mai fantastice. Mi-ați cerut să vă semnalez speciile mai interesante. Mi-e imposibil! Toate, absolut toate prezintă același interes. Ca om de știință mă neliniștește gîndul că ar putea fi amenințate de magmă. Pe

cîte dintre ele le vom putea salva ? Spuneți-mi, pericolul este chiar iminent ?

— Nu, nici vorbă ! Încă nu avem motive serioase de îngrijorare ! Am asistat de dimineață la o întrunire a Consiliului științific din Lonlun. Nici cei mai sceptici siderantropi nu pot admite că Tümgavo va fi înecat în lavă. Totuși nu strică să fim prevăzători.

CAPITOLUL XVI

Noul basm de totdeauna

— Unde-i Patterini ? întrebă Mircea, preocupat de gîndurile ce-l frămîntau în legătură cu o anumită informație primită de la geofizician.

Nyass Umbo zîmbi misterios.

— Ce-ai zice dacă te-aș sfătui să treci prin „Parcul copiilor" ?

— „Parcul copiilor" ?

Pilotul înțelese imediat. Desfăcînd brațele, adăugă cu îngăduință :

— Tată ! Nu uită că este tată... Mă miram eu pe unde dispare uneori...

— Du-te și privește-l ! Are acum 56 de copii cu care se joacă de-a peștii. Poți să întorci abisoscafele pe dos, că dulciuri nu se mai găsesc ! Are el anumite procedee clasice...

Mircea rîse din toată inima.

— Atunci, la revedere !

— La revedere !

Vrej părăsi gînditor vila. Din studiile lui Arno reieșea că anomaliile gravitaționale erau foarte frecvente și alarmante. Presiunea și temperatura magmei creșteau. Consiliul științific din Lonlun raportase la ultima ședință fapte care demonstrau pericolul ce-i amenința. Se luaseră cele mai grabnice măsuri. Echipele de intervenție rapidă formate din siderantropi specializați și roboți erau mobilizate permanent, în schimburi alternative. Într-un timp uimitor de scurt, fuseseră construite adăposturi care să protejeze împotriva soluțiilor toxice copiii, femeile, bolnavii și bătrînii. Realizarea interesantelor propuneri făcute de Vuys, președintele Comisiei vulcanologilor, de a se permanentiza evacuarea forțată a lavei în

apele oceanului, suferise un eșec parțial. Supapele de evacuare erau prea mici pentru volumul și presiunile în creștere ale magmei. Deși aduseseră la cunoștință siderantropilor planurile de evacuare întocmite de pămînteni — și care aveau la bază ajutorul din partea celor de la suprafață —, Igor Svetloum și George Lan remarcară la conducătorii Lonlunului oarecare îndoieli. Aceștia considerau că exploziile ar fi putut avea loc mult mai devreme. În primul rînd, ei cereau luarea unor măsuri urgente pentru salvarea populației. Primele explozii impuseseră fabricarea unor costume speciale și a măștilor de oxigen.

Dacă pînă la venirea ultimului abisoscaf automatele de tradus fuseseră întrebuințate mai ales de către oamenii de știință, acum ele trebuiau introduse pe scară largă și în rîndurile echipelor de salvare. În felul acesta, orice siderantrop se putea înțelege cu pămîntenii.

Pilotul își întrerupse gîndurile. În dreptul unei „grădini" — în care se aflau alge de o neasemuită frumusețe —, neobositul Su Mima filma zorit. Cinediscul ridicat în dreptul vizorului era „arma" preferată cu care acesta colinda mereu orașul. Îl zărise pe Mircea și-i făcea semne desperate cu mîna să se apropie.

Deși era preocupat de întîlnirea cu Arno Patterini, Vrej nu mai avu încotro. Apropiindu-se de naturalist, pricepu îndată intenția lui. În „grădină" înotau grupuri mici de scrumbii aurii sau dorade. Peștii erau mai mari decît cei întîlniți de obicei în Oceanul Pacific și atingeau pînă la 2 m lungime.

— Sînt foarte domesticiți, strigă Su Mima. Aproape toate gospodăriile au asemenea exemplare împrejurul casei.

— Doradele sînt foarte gustoase, remarcă pilotul, neluîndu-și privirile de la minunatele exemplare.

Spatele lor avea o culoare albastră-închisă, iar flancurile le erau aurii-argintate, cu reflexe sidefii.

— Nu cred că mă-nșel, dar aceste *Coriphena hippurus* au un rol important în hrana siderantropilor. Și cînd te gîndești că la suprafața oceanului peștele ăsta este un răpitor iute și puternic — spaima peștilor zburători !

După această tiradă semiștiințifică, naturalistul înotă repede chiar prin „grădină".

— Vino să-ți arăt ceva și mai și...

Mircea îl urmă intrigat. Ce mai descoperise ?

Trecură pe sub grupurile doradelor, care nu manifestară nici măcar curiozitate. Înotau leneșe printre algele multicolore.

— Hei, vino aici!

Într-un colț al „grădinii" fusese creat un fel de luminiș rotund. Corali de mare adîncime, roșii și albi, trăiau singuratici pe lîngă mici aglomerări calcaroase de un alb imaculat. Niște larve ciudate — cu ochii plasați pe niște antene lungi, cam cît o treime din corpul lor — abia se mișcau în această lume miniaturală.

— *Stylophtalmus paradoxus*! Sînt puieții lui *Idiacanthus*, pește care trăiește la 3 000—4 000 m adîncime.

— Uite acolo și niște pești-arici, spuse încîntat pilotul.

— *Diodon hystrix*! Stai să vezi ceva!

Su Mima se apropie de un pește și-l lovi ușor cu piciorul. Acesta se umflă imediat, exact ca un balon, cu acele „zbîrlite", îndreptate în toate direcțiile.

— Se apără? întrebă Mircea Vrej.

— Da... Hei, ce-a fost asta?

Cei doi prieteni rămaseră nemișcați. Doi pești mari și puternici trecură ca două săgeți prin luminiș, dispărînd în desișul algelor înconjurătoare.

— Aveau cel puțin 150 km pe oră! strigă pilotul.

— Primul era un pește-spadă — *Xiphias*. Al doilea cred că era un merlin, sau pește-paloș — *Makaira*. Ar avea haz ca ăștia să facă de pază!

Naturalistul izbucni în rîs.

— Nu înțeleg ce te amuză atît, îi răspunse Vrej, aducîndu-și aminte de întrevederea lui cu Patterini.

— Cum să nu mă amuz cînd numai eu știu de cîte ori era să-mi las pielea în gura vreunuia ca ăsta. Ce, parcă tu cunoști toate escapadele mele vînătorești? Ehei! Și aici poți să-i prinzi de coadă și să-i rogi să te remorcheze pînă unde vrei...

— Eu te părăsesc!

— Încotro?

— După Arno Patterini!

— Stai că merg și eu!

— Dar, te rog, fără halte științifice...

— Promit!

Înotau repede printre clădirile strălucitoare și viu colorate. La un moment dat, naturalistul își domoli mișcările brațelor.

— Trebuie totuși să ne oprim!

— De ce?

— Inna! Uite-o colo, după cubul verde.

Mircea se întoarse brusc, poate prea brusc, și se îndreptă spre fată.

N-avea nici un rost să-și ascundă sentimentele. Se bucura. De cîte ori o întîlnea, aceeași fericire îi învăluia sufletul. Poate începuse s-o iubească sau poate încă nu îndrăznea să și-o mărturisească.

— Inna !

— Mircea !

Își dădură mîinile spontan, în timp ce fiecare căuta privirile celuilalt.

— La fiecare pas, numai surprize !

— Eu ?

— Și tu !

Amîndoi erau încîntați de această revedere neașteptată.

— M-ați uitat complet ! Eu vă ofer o supersurpriză !

— Ichtiologică ? întrebă Inna.

— Da, dar cu explicații !

— Are iar un acces profesoral ! Vrea să mă vadă și ichtiolog, spuse pilotul rîzînd.

— O adevărată crescătorie !

Su Mima le arătă o mică „poiană" subacvatică. În toate părțile mișunau pești cu corpurile acoperite cu fotofori *. Atrăgeau atenția în special exemplarele care aveau pe fiecare solz cîte un punct luminos verde.

— *Scopelopsis multipunctatus* !

— Și ceilalți, cu fotofori roșii ?

— Familia *Melanostomiatidae*...

— Inna ! strigă un glas de fată, amplificat de translatorii cibernetici.

Aceasta tresări, întorcînd capul. Spre ei venea o tînără din lumea subacvatică. Înota cu mișcări suple.

— Lulh, buna mea prietenă !

Fetele se strînseră cu voioșie în brațe. Luînd-o de mînă, Inna veni cu dînsa lîngă cei doi bărbați :

— Lulh este profesoară. Cu ajutorul ei am învățat într-un timp record limba siderantropilor.

...Gînduri surprinzătoare îl obligară pe Mircea Vrej să nu mai fie atent la discuție. De cîteva ori privirile lui se fixară pe chipul Innei, apoi se întoarseră spre prietena acesteia.

„Omul ! gîndi pilotul emoționat. Acum cîteva sute de ani, negrii erau prinși cu arcanul în însăși patria lor și vîn-

---

* Mici organe luminescente presărate pe corpul peștilor *(n.a.)*

duţi pe plantaţiile americane. Timp de secole ei au trudit ca sclavi pentru bogătaşii din America. Negrii nu s-au putut elibera din robia colonialistă decît după 1917. Marea Revoluţie Socialistă şi lupta eroicului popor sovietic aveau să înalţe atunci omul pe culmile egalităţii între semeni, indiferent de culoare! Omul îşi recăpătase astfel strălucirea respectului şi a demnităţii.

Şi iată că acum ne aflăm în mijlocul unor fiinţe raţionale venite din Cosmos! Parcurgînd evoluţii în medii diferite, oamenii şi siderantropii se întîlnesc şi rămîn uimiţi de felul în care se aseamănă. Un exemplu grăitor, care dovedeşte că viaţa nu există numai pe planeta noastră!"

— Dacă vă interesează, încheie profesoara discuţia cu Inna şi Su Mima, putem vizita prima noastră şcoală instituită după modelul şcolilor pămînteşti. În urma discuţiilor cu tine, Inna, mi-a venit această idee! Vrem să experimentăm rezultatele sistemului vostru de predare.

Toţi rămaseră plăcut surprinşi.

— Interesant, spuse Mircea, vă urmăm!

Grupul ajunse în faţa şcolii tocmai cînd „suna" de intrare.

Ieşiră din şcoală după cîteva minute.

— Ce-aţi spune de o plimbare prin oraş? propuse Lulh. Vă pot arăta cîteva centre mai importante şi...

— Cu asemenea ghid nu ne lăsăm rugaţi! interveni Inna.

— Eu sînt gata!

Şi Su Mima îşi pregăti cinediscul.

— Numai un moment, îi rugă amabila profesoară.

Dispăru înotînd într-o clădire spiralată, verde, prin mijlocul căreia se înălţa un cilindru negru.

„Am toate şansele să-l scap pe geofizician!" gîndi pilotul, neştiind ce să facă. „E nepoliticos totuşi să refuz invitaţia lui Lulh!"

Lîngă ei opri un acvamobil transparent. Invitîndu-i să intre, profesoara preciză:

— Cîştigăm timp! Distanţele sînt mari...

Fata apăsă pe un buton al aparatului şi apucă o pîrghie scurtă, care asigura direcţia. Se înălţară cîteva minute şi iată-i deasupra oraşului. Înaintau încet.

— Cum vă place lumea noastră?

— Minunată! Fermecătoare! izbucni Su Mima, căruia semieşecul cinegetic nu-i schimbase cu nimic părerile în

această privință. Am văzut ieri terasa a treia și am rămas impresionat de bogăția și varietatea florei și a faunei. Această terasă aduce oarecum cu pădurile noastre de la suprafață.

— Aveți și dv. așa ceva, spuse profesoara.

— Da! Avem și munți și lacuri și mări!...

— Aș vrea să mă aflu măcar pentru cîteva zile acolo, să le pot vedea și eu!

— Și dacă ați vedea luna poleind marea și peisajele noastre, ați înțelege că frumusețea lor nu este cu nimic mai prejos decît fantasticul acestei lumi. Oare nu vă place să priviți pădurile algelor cînd Lonlun e cufundat în noapte?

— Ba da, foarte mult! Visez atunci la ținuturi îndepărtate și tainice, la alți oameni buni și frumoși!

— Și iată că asemenea oameni au și venit la dv.! glumi Mircea. Dar spuneți-ne: sîntem oare așa de buni și frumoși?

— Da, fără îndoială că da! exclamă Lulh cu însuflețire. Nu știu, poate veți rîde, dar am impresia că sîntem niște rude care s-au așteptat mult, foarte mult timp, regăsindu-se abia acum...

Uneori sînt stinse toate luminile primului nivel, continuă Lulh. Atunci vegetația răspîndește raze slabe, verzi și roșietice, făcîndu-te să crezi că ești în altă lume!

— La fel ni se pare și nouă pe Pămînt, cînd Luna trece deasupra pădurilor, interveni Su Mima în discuție. Aici am de multe ori impresia că mă aflu pe o planetă din jurul stelei albastre Vega.

— Trebuie să fie tare frumoasă această lună a dv.!

— Stați! strigă brusc Su Mima, făcîndu-i pe toți să tresară. Am găsit! Era la mintea rechinului!

— Ce e? Ce s-a mai întîmplat? Ce-ai găsit?

— Voi da în această seară un spectacol cinematografic în grădina de la marginea orașului. Trei filme cu peisaje pămîntești, un jurnal documentar, două filme despre primele expediții pe Venus și Marte, plus ultimul jurnal creat de cînd am sosit aici. Comentariile științifice... vedem noi! Fac rost de o cabină pentru proiecție, unde-mi voi instala aparatele. Ei, ce ziceți? încheie el solemn, dar fericit ca un copil.

— O idee formidabilă! Bravo! și Inna îi strînse mîinile cu putere. Dă-mi voie să te felicit! Vei avea public, nu glumă! O idee excelentă!

Mircea și Inna își aruncau priviri tot mai lungi, tot mai dese, și gîndurile lor creau o lume nouă, la fel de minunată ca și aceea în care se aflau.

Însoțiți de Lulh vizitară parcuri minunate, unde flora și fauna subacvatică aminteau mereu de ireal. Două muzee și cîteva centre de sculptură istorică au completat această călătorie.

Mircea Vrej porni în căutarea lui Arno. Inna se oferi să-l însoțească. Doar Su Mima, după ce începu o nouă discuție despre fauna terasei a treia, o rugă pe Lulh să-l conducă pînă acolo, pentru a-l ajuta în căutarea unor „rechini" pe care să-i filmeze. Nu era prea sigur că-i va întîlni, dar încerca totuși. Lulh a acceptat.

Inna și Mircea au rămas într-o mică grădină, pe cînd ceilalți doi dispăreau cu acvamobilul.

Uitînd brusc de țelul lor, cei doi tineri se priviră lung, în tăcere. Ochii lor aveau licăriri neobișnuite, pe care îndrăgostiții le vor avea întotdeauna și care-și găsesc înțelesul numai pentru ei. În jur era liniște. Grupurile multicolore ale algelor creau o atmosferă nefirească, de poezie și basm.

„O iubesc" — își spunea, cu toate gîndurile lui, Mircea. „Îl iubesc" — vorbeau privirile Innei.

Numai cuvintele nu voiau să fie spuse pentru că și fără ele își spuseseră totul.

Au pornit încet, unul lîngă celălalt. Înotau cu mișcări largi, și corpurile lor căutau apropierea, dar nimic nu-i tulbura mai mult decît atingerea mîinilor sau încrucișarea privirilor.

Lumea înconjurătoare nu mai exista. Și totuși o tînără pereche de siderantropi le atrase atenția!

Băiatul a rupt o floare necunoscută lor, de culoare albă și i-a oferit-o fetei cu un gest ușor, aproape solemn. Fata a luat floarea într-o mînă, iar cu cealaltă l-a tras încet după ea. Și au dispărut în păduricea fermecătoare.

Dar ei au trecut mai departe, fericiți că sînt singuri și că-n jurul lor florile așteptau alți îndrăgostiți... Și poate fiecare floare ruptă era un început și fiecare floare dăruită o lume neștiută de bucurii...

Cînd s-au oprit sub bolta algelor din altă grădină, și-au întins mîinile și au rămas așa, nemișcați...

În apropierea lor, doi pești argintii înotau domol în jurul unei movilițe de nisip cafeniu. În urma peștelui mai mic au început să cadă prin apă bobițe roșietice, care s-au așezat pe nisip. Peștele mai mare s-a apropiat încet și cu coada a vînzolit apa. Nisipul acoperi picurii rubinii ce vor naște cîndva alte fărîme vii...

O scoică sidefie își desfăcu valvele și cîteva bule de aer dispărură în sus.

Cînd au ajuns într-un luminiș larg, Arno Patterini, înconjurat de un grup de prichindei vioi și gălăgioși, înota de colo-colo. Pe umerii săi, un puști de 4—5 ani încerca să-i astupe cu mînuțele vizorul căștii. Geofizicianul, prins de joc, simula că nu mai vede. Dispărea din cînd în cînd în cordonul algelor, urmărit de ceata copiilor jucăuși. Cu părere de rău, pilotul îi întrerupse distracția, rugîndu-l să-l însoțească puțin. Alături de dînșii veni un copil ceva mai mare decît ceilalți. Se ținuse toată ziua după geofizician, iar acestuia i se părea că seamănă cu Nicol. Fiul său îi dăduse la plecarea în expediție un bust ale cărui trăsături redau cu fidelitate chipul băiatului; în statuetă, pe o bandă de magnetofon, Nicol imprimase poezia care-i plăcea lui cel mai mult. Arno dăruise această jucărie micului siderantrop; el ascultase mut de uimire și admirație vocea cristalină a copilului de pe Tüm. Patterini se opri din mers și se adresă lui Vrej:

— Dragă Mircea, îți prezint pe Arh, un viitor pilot de cosmonavă!

Vrej îi întinse mîna, ceea ce-l tulbură puțin pe băiat, deoarece el auzise despre acest gest prin care se salutau pămîntenii. Dar ființele ciudate venite dintr-o lume despre care pînă de curînd nici nu știuse că există îi ațîțaseră curiozitatea. În afară de asta, îl tratau ca pe un om mare, ceea ce îl încînta. Așa că își învinse sfiala și întinse mîna și el. Palma omului din fața sa — ce curios! — era caldă. Nici unul dintre ai lui nu avea mîinile așa calde. În închipuirea lui Arh, lucrul căpătă o importanță nemaipomenită. Bănuise el că tümii trebuie să fie oameni cu totul neobișnuiți; asemenea navigatorilor astrali despre care mama îi povestise că ar fi străbunicii lui și pe care și-i imagina ca pe niște uriași înzestrați cu puteri deosebite.

— Nene, întrebă, tu ești astronaut?

— Da, mai demult am fost și astronaut! confirmă Mircea.

— De-aia ești așa puternic, nu?

Arno și Vrej începură să rîdă.

— Arh, spuse gravimetristul, să vii pe la noi pe-acasă! Îmi promiți?

— Da, dar să-mi explicați cum sînt construite rachetele.

— Negreșit îți vom explica!

— Bine! Eu acuma am să plec! Dar voi să nu mă uitați!

Întinse mîna iar, cu un zîmbet copilăresc, apoi fugi înot, pierzîndu-se pe alee.

— Îmi aminteşte de Nicol! spuse fericit Patterini. În mijlocul copiilor uit de toate!

— Da, toţi copiii sînt frumoşi! Dar, Arno, nu uita de observaţiile pe care mi le-ai împărtăşit! Am venit să te rog să i le comunici şi lui Igor Svetloum. Trebuie să fim precauţi!

— Am vorbit cu dînsul acum două ore. Împreună cu Doina şi cu un grup de siderantropi, a plecat să studieze Centrul de dirijare automată a magmei.

— Dar Umbo?

— Vizitează împreună cu George Lan Institutul de prevenire a bolilor.

— Bine, nu te mai reţin! Te invit să mă părăseşti! Eşti aşteptat!

— Parcă sînt în mijlocul copiilor mei, acasă...

Mircea îl mai privi cîteva clipe cum se depărtează. Copiii năvăliră pe el din toate părţile, şi Arno Patterini nu se mai văzu din cauza trupurilor tinere agăţate de corpul său.

— Iată o metodă prin care copiii tăi pot fi foarte bine înlocuiţi cu alţii. Da! Toţi copiii sînt la fel de frumoşi!

Spunîndu-şi acestea, Mircea se îndepărtă zîmbind.

Inna urmărise cu duioşie şi dragoste toată scena. Colţurile ochilor i se umeziră.

Grădina publică din Oraşul Cristalelor avea forma unui semicerc şi se întindea de la nord la sud. Lăţimea ei nu depăşea 500 m, dar aleile numeroase, care se întretăiau, o făceau să pară mult mai mare. Algele înalte şi viu colorate o înconjurau cu ziduri de nepătruns. Un fel de bănci largi şi încăpătoare erau presărate la tot pasul. Erau acoperite cu o vegetaţie măruntă, asemănătoare muşchiului.

Su Mima îşi instală aparatele în imediata vecinătate a intrării principale. Un ecran lat ocupa aproape o jumătate din peretele algelor. Băncile fuseseră rînduite în şiruri lungi. Siderantropii le ocupară pe toate. Spectacolul cinematografic stîrnise în mijlocul lor un mare interes justificat nu prin curiozitatea pentru tehnica şi sistemul de filmare, ci prin fireasca dorinţă de a cunoaşte cît mai multe lucruri despre pămînteni.

Difuzoarele conectate la microaparatele de tradus erau aşezate în cîteva puncte ale grădinii.

Su Mima trebui să caute noi locuri pentru siderantropii veniți în număr mult prea mare. El le găsi pe cordonul de alge înconjurător, așa încît „sala" părea să aibă acum mai multe rînduri de loji și chiar galerii !... Spectatorii discutau aprinși despre cele ce urmau să vizioneze. Numai naturalistul, neliniștit și agitat, înota de colo-colo, cu o grijă deosebită pentru organizarea spectacolului. În cele din urmă dispăru în cabina de proiecție.

În acest timp, Lulh, Inna și Mircea intrau în grădină prin extremitatea nordică. Se retraseră într-un luminiș înconjurat de alge.

— Am început să doresc lumea voastră, mărturisi Lulh.

— Te înțeleg foarte bine, îi răspunse Inna. Dar nu este departe ziua cînd vom fi și noi gazde...

— Neștiute frumuseți ascunde Pămîntul ! le întrerupse visător Mircea.

— Luna ! Luna, nu ? întrebă zîmbind profesoara. Cred că Su Mima nu va întîrzia să ne-o prezinte în astă-seară.

— Imaginea ei nu se poate compara cu realitatea ! spuse pilotul.

— Atunci cum ne-ați putea zugrăvi această realitate ? Cuvintele pot spune mai mult decît imaginea ?

— ...Unul dintre marii poeți romantici ai lumii noastre, Mihail Eminescu, scria cu mult timp în urmă :

„Lună tu, stăpîn-a mării, pe a lumii boltă luneci
Și gîndirilor dînd viață, suferințele întuneci ;
Mii pustiuri scînteiază sub lumina ta fecioară,
Și cîți codri-ascund în umbră strălucire de isvoară !
Peste cîte mii de valuri stăpînirea ta străbate,
Cînd plutești pe mișcătoarea mărilor singurătate !
Cîte țărmuri înflorite, ce palate și cetăți,
Străbătute de-al tău farmec ție singură-ți arăți !
Și în cîte mii de case lin pătruns-ai prin ferești,
Cîte frunți pline de gînduri, gînditoare le privești !..." *

Lulh tăcu îndelung, răpită de farmecul versurilor.

— „Peste cîte mii de valuri stăpînirea ta străbate"..., repetă ea. Haideți ! Să mergem mai iute, să văd... M-am îndrăgostit de Luna voastră !

Înotau cu mișcări largi și repezi. Părul lung al Innei cădea în jurul umerilor ei, ca un văl auriu sub casca

* *Mihail Eminescu :* „Scrisoarea I" *(n.r.).*

transparentă. Cînd ajunseră la locurile rezervate, au salutat în dreapta și stînga, au făcut numeroase cunoștințe cu siderantropii și cu soțiile acestora.

Profesoara dispăru pentru cîteva minute și reveni însoțită de un tînăr voinic și înalt.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe Vuys, inginer, iubitul și în curînd soțul meu! zise ea zîmbind.

Siderantropul murmură ceva și foarte politicos întinse mîna tuturora, după obiceiul tümilor.

Nyass Umbo și Doina îl luară între ei și începură să discute aprins. Pe Vuys, Doina îl cunoscuse pe cînd vizita Centrul de dirijare automată a magmei, al cărei conducător era dînsul. S-au împrietenit imediat, mai ales că fata își începuse cercetările vulcanologice și avea în permanență nevoie de nenumărate explicații. Inginerul îi fusese de mare folos. În cîteva ore, Doina a putut înțelege simplitatea genială a sistemului de dirijare.

Tot Vuys a fost acela care, pricepînd greutățile întîmpinate de Nyass în studiile sale, l-a ajutat să intre în legătură cu cîțiva dintre biologii de seamă din Lonlun.

Dacă ne gîndim și la prietenia creată aproape spontan între Lulh, Inna și Doina, putem deduce cu ușurință că întîlnirea aceasta le produsese tuturora o mare plăcere.

Auzind că peste puțin timp Lulh și Vuys vor fi soț și soție, Doina strînse prietenoasă brațul inginerului, spunîndu-i cu bucurie:

— Trebuie să te felicităm! În asemenea momente, noi avem o urare din străbuni: noroc, sănătate și fericire!

— Mulțumesc, Doina!

— În curînd vei fi deci tată!

— Da! Fără copii, fericirea în dragoste este știrbită tocmai de esențial...

Vuys tăcu. În priviri i se adunară cioburile de lumină ale emoției. Apoi, ca și cînd n-ar mai fi vrut să discute despre aceasta, spuse:

— Spectacolul pe care ni-l veți da nu este pentru noi o surpriză. La noi s-a dezvoltat foarte mult „acvateleviziunea" — cum ați numi-o voi, tümii. Producțiile noastre artistice se realizează într-un centru unic, de unde se transmit în tot orașul. Astăzi însă grădina a fost amenajată special pentru voi, după indicațiile lui Su Mima. Am aflat că de aceste probleme se interesează îndeosebi Mircea Vrej.

— Nici nu se putea altfel! spuse rîzînd Inna. L-a trădat iar una dintre profesiunile lui preferate! și-i explică lui Vuys că Mircea fusese actor.

Luminile din grădină se stinseră. Numai în camera de proiecție a naturalistului era lumină. Aici fuseseră instalate aparatele. Și cînd toți credeau că spectacolul va începe, își făcu apariția Su Mima. Se opri lîngă Inna și Mircea:

— Am nevoie de voi, veniți în cabină! Inna, trebuie să traduci în limba lor textul primului jurnal. Tu, Mircea, ai grijă de magnetofon! Nyass ne-a împrumutat în seara aceasta cîteva microbenzi cu muzică simfonică.

Înainte de a pătrunde în cabină, pilotul mai privi o dată mulțimea siderantropilor; chipurile și corpurile lor se distingeau în întuneric grație unei ușoare fosforescențe a pielii.

Su Mima prezentă pentru început un jurnal care înfățișa sosirea lor în lumea subacvatică. Pe parcursul filmului apăru și primirea făcută de localnici. Mulți siderantropi se recunoscură.

— În continuare le voi arăta un documentar cu cele mai frumoase priveliști de pe Pămînt.

— Nu uita să fie și un peisaj marin în lumina Lunei! Am de achitat o promisiune.

— N-avea grijă, se găsesc de toate! Alegeți pînă una alta o simfonie adecvată.

Su Mima se învîrti de cîteva ori în jurul aparatelor, apoi apăsă pe declanșator. Inna anunță siderantropilor filmul care urma, după care începu să caute cu Mircea în caseta cu microbenzi.

— Mi-a plăcut foarte mult cum ai recitat din Eminescu! zise ea fără să ridice ochii.

Pilotul îi admiră cîteva clipe profilul fermecător, apoi își aminti că trebuie să răspundă.

— Hm... Adică... da? într-adevăr?

Fata zîmbi ușor.

— Da, foarte mult! Versurile poetului m-au cucerit încă din copilărie. Dar eu nu știu să le spun așa frumos ca tine...

Tînărul întinse mîna spre brațul ei. Abia atunci Inna se roși toată și sulul mic și rotund pe care-l ținuse între degete căzu cu zgomot pe pardoseala metalică.

— Ce simfonie crezi că va trebui să alegem? încercă ea să se concentreze asupra celor ce aveau de făcut.

— Poftim! spuse el, revenindu-și. Răsturnă caseta pe masă. Las la aprecierea ta!

Inna luă mai multe benzi, le citi titlurile și le așeză înapoi. În curînd, toate avură aceeași soartă.

— Nimic? întrebă zîmbind pilotul. Atunci poate-ți place tocmai aceea cu care te jucai adineauri.

Ridicînd banda de jos, Mircea i-o întinse. Mîinile lor se împreunară. Inna întoarse încet sulul pe care citi:

— Dui Ret — „Simfonia dragostei"...

Într-un moment cînd strigătele de încîntare ale siderantropilor se domoliseră, Su Mima se întoarse către cei doi, care, mînă în mînă, se priveau lung. Naturalistul se apropie în vîrful picioarelor și luă de pe masă microbanda pe care o atașă magnetofonului. Apoi zîmbi tăcut, clătină capul cu blîndețe și, lăsînd aparatul să funcționeze singur, dispăru din încăpere.

Se strecură cu greutate printre siderantropii încîntați de film și se opri lîngă George Lan:

— Vino, te rog, înăuntru! Am nevoie de cineva care să aleagă muzica pentru spectacol...

Pămîntenii se strînseră la vilă obosiți, pentru a lua masa. Vizitaseră în cursul dimineții o serie de centre științifice și îi impresionaseră metodele de cercetare noi și originale ale siderantropilor. Doina Lan și Arno Patterini începură o discuție aprinsă despre probleme legate de vulcanologie, cînd naturalistul, clasîndu-și fotodiscurile pe care înregistrase diferite exemplare de floră și faună, îi întrerupse:

— Dar unde este Igor Svetloum?

Bătrînul nu apăruse încă; hotărîră să-l aștepte.

În acel moment intră în încăpere Lulh. Purta o cască transparentă cu apă și un fel de costum de baie dintr-o singură bucată, unduind în solzi mari, aurii. O ancoră, cunoscutul simbol maritim pămîntean, îi fulgera metalic pe umăr. Corpul ei subțire își desena astfel și mai bine formele suple, bine făcute.

— Cum ți-a venit ideea să te îmbraci așa? o întrebă Inna, admirînd-o fără voie.

— Am încercat unul dintre modelele arătate de tine! răspunse profesoara și zîmbi. Mi-ai spus doar că așa vă îmbrăcați voi cînd faceți baie!

— Îți stă foarte bine! o asigură Su Mima. Un moment, vreau să te imortalizez! Își desprinse de la centură un aparat fotografic. Așa! Gata!

Lulh zîmbi din nou, amuzată.

— Vă invit astă-seară la noi acasă! spuse ea. Părinții mei sînt curioși să vă cunoască. Vom asculta la acvatelevizor Simfonia...

Ușa se deschise brusc, și Igor Svetloum pătrunse repede înăuntru. De pe costumul de scafandru îi curgea apă, ceea

ce dovedea că nu avusese răbdare să se usuce după golirea camerei-ecluză. Se trînti pe un scaun.

— Tată, ce s-a-ntîmplat ? strigă Inna pe cînd abisonauții îl înconjurau alarmați.

— Ceva ciudat ! mormăi în cască savantul. Uf, și bolborositul ăsta continuu al magmei evacuate prin supape a ajuns să mă agaseze ! Îl auziți ?

— Da, dar ce s-a-ntîmplat ? întrebă Nyass.

— Azi-dimineață un grup de tehnicieni m-au condus la Centrul de cercetări biologice. Acolo se fac experiențe foarte interesante pentru crearea unor noi soiuri de alge. Radiațiile unor generatori speciali stimulează dezvoltarea dirijată a organismelor. Cînd am ajuns acolo, munca era în toi. Din neatenție am intrat în zona de acțiune a unui generator. Mi s-a făcut imediat rău. Tehnicienii mi-au administrat o soluție calmantă prin intermediul rezervorului de oxigen, dar nici acum nu m-am înzdrăvenit.

Începu să-și desfacă ventuzele căștii. Cînd și-o scoase, toți izbucniră în exclamații puternice. Svetloum, zîmbind, savura efectul surprizei. Sub coama leonină crescută în chip miraculos, capul său dispăruse aproape în întregime.

— Păr ! izbuti să spună Umbo. Păr ? !

— Da, îi răspunse savantul simplu. Un lucru cu atît mai plăcut cu cît este neașteptat. Biologilor de acolo astfel de accidente le produc doar neplăceri. Se întîmplă uneori să nimerească și ei în raza generatorilor de radiații. Dar, cum părul îi stînjenește la înot, și-l îndepărtează.

Bătrînul își trecu palmele pe creștet cu un gest reflex, dar, nemaisimțind chelia, zîmbi iar, satisfăcut.

— Și cei de acolo ce-au spus ? întrebă Inna, care încă nu-și revenise din surpriză.

— Au fost și mai uimiți decît voi, dar nu pentru că mi-a crescut păr, ci pentru că am refuzat categoric să mi-l îndepărtez. Un băiat care m-a însoțit mereu în timpul vizitei era pur și simplu fermecat de această neașteptată transformare a mea. M-a iscodit să afle dacă nu-l pot împodobi și pe el atît de frumos. În ochii săi, păream o ființă stranie ce-și schimbă înfățișarea după plac !

— Cum îl chema pe băiat ? întrebă Lulh, neputîndu-și stăpîni rîsul.

— Arh, așa mi-a spus el !

— Este elevul meu ! zise profesoara.

*

Lulh își duse oaspeții în partea de sud a orașului. Acolo, într-o casă spiralată împodobită cu alge viu colorate locuiau părinții fetei.

În camera largă, emisferică, mai erau și alți invitați. Printre ei, Mircea îl recunoscu pe Vuys. Svetloum se apucă să le povestească bătrînilor încîntați cum își redobîndise podoaba capilară. Un robot mic al profesoarei „asculta" cu atenție. Apoi, cu totul pe neașteptate făcu un salt pe umerii savantului și-i contemplă bogăția părului alb.

— La ce-ți folosește ție asta ? articulă el mecanic. Te face fericit ?

— Da ! zîmbi Svetloum mirat.

— Numai asta te face fericit pe tine ?

— Nu, dar printre altele și asta mă bucură.

— Atunci ce fel de om ești tu ? parcă n-ai fi un luh de poți să vorbești așa !

Lulh interveni oarecum stînjenită, dînd jos aparatul și întrerupîndu-i circuitul de alimentare.

— Nici cele mai perfecte automate n-au putut sesiza și analiza situații de natură tipic umană ! rosti dînsa. Cum e și firesc, limitele unei mașini și deci incapacitatea ei de a atinge perfecțiunea ființei raționale vor exista întotdeauna, deși Vuys s-a gîndit să introducă în programele cibernetice unii parametri psihici. Așa că vă rog să iertați „gafa" robotului meu. Știți, astăzi, la școală, copiii au vorbit foarte mult despre părul dumneavoastră. Arh le-a povestit totul, și tot el v-a numit „tümul-are-n-are-păr".

— Nu mi-aș fi închipuit că redobîndirea părului îmi va aduce printre copiii din Cosmos mai multă popularitate decît studiile mele îndelungate în domeniul oceanologiei ! glumi Svetloum spre hazul tuturora.

Doina și Vuys se retrăseseră într-un colț, discutînd pesemne ceva amuzant, căci izbucneau din cînd în cînd în hohote de rîs. Nyass Umbo zîmbi, încercînd să-și închipuie ce putea Vuys să-i povestească Doinei. Inginerul era un om foarte vesel, care îi plăcuse medicului încă din prima clipă. Se pricepea de minune să construiască din piesele care-i umpleau buzunarele tot felul de automate simple. Le construia uneori în timpul convorbirilor, după cum bunicile de odinioară ale pămîntenilor tricotau tăifăsuind. Folosea asemenea „jucării" pentru a face rapid unele înregistrări sonore sau le punea să calculeze vreo ecuație.

„Omule ! — gîndi el, privind chipul atît de drag al fetei. Niciodată n-ai putut trăi singur. Dacă ai fost slab, ți-ai spri-

jinit brațul de umerii celui care ți-a întins mîna, fie el și un necunoscut. Dacă ți-a fost frică, te-ai strîns în grupuri și-ai fost mai puternic. Dacă moartea te-a amenințat, ți-ai adunat forțele să lupți împotriva ei. Dar ceea ce te-a despărțit de animale a fost munca. Preschimbînd lemnul și piatra în unelte docile pentru a învinge natura potrivnică, ți s-au ascuțit privirea și gîndul. Abia atunci ai știut că ești însetat de frumos și ți-ai condus mîna să lovească bolovanul neînsuflețit și rece, dîndu-i viață și expresie.

Dar întunericul șterge culorile și cheamă iar spaima din ascunse coclauri. Cine a furat cîntecul și visul cioplit de tine în piatră și-n metal ? Cine ți-a legat mîinile, și urechile, și ochii, încovoindu-ți umerii și silindu-te să mergi în genunchi ? Cine ți-a luat pîinea și bucuria, și soarele ? Proprietarii de sclavi, de castele și fabrici i-au silit pe oameni să trăiască fără pîine, bucurie și soare... Pînă cînd cei exploatați și mulți, adevărații stăpîni ai muncii, adevărații creatori de civilizații s-au unit, rupîndu-și lanțurile. Nu fuseseră nimic în lume ; ale lor deveniră acum frumusețea, Pămîntul și cerul.

Noi nu mai sîntem singuri. Din omul întîlnit pretutindeni pe Pămînt și în Cosmos se naște prietenul — frate de azi și de mîine. Prietenia și dragostea sînt culmi cucerite de cei ce nu pot fi singuri nicicînd..."

Nyass se întrerupse, surprins de notele unei melodii stranii care izvorau din difuzorul acvatelevizorului. Nici nu observase că toate discuțiile încetaseră și cei din încăpere ascultau.

Muzica aproape îl zăpăci pe medic prin rezonanțele ei neașteptate. El încercă să ghicească ce fel de instrumente erau acelea la care se cînta, însă nu reuși. Melodia aceasta îi răscolea profunzimi nebănuite, îi însuflețea simțiri pe care strămoșii uitați în timp, departe, le sădiseră în el, simțiri care așteptau mereu prilejul de a ieși la lumină.

În aparat se zbătea o furtună de sunete discordante, întrerupte de căderi repetate și lungi, care sugerau prăbușirea într-un hău infinit ca însuși Cosmosul. Apoi, pe nesimțite se strecurară între ele tonuri grave, care crescură necontenit, pînă deveniră dominante, amețitoare prin repetarea lor continuă, aidoma loviturilor de ciocan. Nyass își imagină rachetele luhilor prăvălindu-se în Pacific, perioada nehotărîrilor de mai tîrziu, apoi începerea construirii lui Tümgavo, atît de bine sugerată prin loviturile acelea metalice.

După o vreme, muzica se molcomi, deveni limpede și legănătoare. Așa se clatină desișurile de alge în lungul teraselor. Sunete pline de strălucire cîntau frumusețea stranie a Lonlunului, munca avîntată și creatoare a generațiilor primelor milenii de viață în ocean. Apoi Umbo nu mai încercă să descifreze mesajul simfoniei. Se lăsă în voia infinitelor modulații armonice, care-l răscoleau într-un chip nemaiîntîlnit, zbuciumîndu-se în sufletul său și mîngîindu-i-l totuși. I se păru dintr-o dată că muzica seamănă cu ceva știut de mult timp, ceva apropiat și îndrăgit pentru totdeauna. Și își dădu seama ce era: Beethoven!

Această revelație îl impresionă pînă la lacrimi; nu-și putuse închipui o atît de perfectă concordanță între mesajele muzicii din lumile lor. Căci muzica străbătuse erele și parsecii, mereu expresivă și vie, ca și năzuința noastră spre cunoaștere.

Trecuse o oră de cînd asculta ori numai cîteva minute? N-ar fi știut să spună. Dar în acel moment notele răsunau înăbușit, împiedicate parcă de ceva, încercînd să evadeze și nereușind. Așa era dorința de zări a siderantropilor, nostalgia după nesfîrșirile Universului atît de mult colindate odinioară și poate năzuința întoarcerii pe o altă planetă Luh, asemănătoare cu aceea pe care o părăsiseră. Dorul de eliberare din cătușele stihiilor vibra în sunete joase, cutremurătoare, într-o chemare cu atît mai deznădăjduită cu cît fusese imposibil de realizat.

Cît de departe ar fi ajuns civilizația celor din adîncuri dacă ei nu s-ar fi găsit închiși sute de milenii în cavitatea cea strîmtă a lui Tümgavo! Și totuși cîtă măreție exista în sfîrșitul acestei captivități! Cîtă măreție în jertfa îndelungată pentru viitorul urmașilor celor îndepărtați!

Muzica creștea necontenit, purtînd sufletul africanului în cercuri largi, tot mai largi, dîndu-i senzația că lumile strălucitoare ale Galaxiei trec prin fața ochilor săi într-o rotire fără capăt. Strigătul deznădăjduit și totodată plin de speranța desprinderii din magmă îl ameți. Închise ochii, înspăimîntat de atîta lumină. Muzica suia culmile unui avînt nesfîrșit, învîrtejindu-l și pe el în mișcarea aceasta impetuoasă; mai sus, mai sus, risipindu-i Cosmosul la picioare, lui, Omului, singurul și adevăratul demiurg!

CAPITOLUL XVII

O incursiune ştiinţifică

Pe întreaga suprafaţă a lui Tümgavo, între terase, sub pragurile bacteriene fuseseră instalate cîteva mii de puncte de observaţie asupra temperaturii şi presiunii magmei. Maşini cibernetice transmiteau din oră în oră caracteristicile la un centru unic de verificare şi control. De aici, toate datele ajungeau la Marele Centru de calcul, care le compara, le sistematiza şi încerca să le prevadă evoluţia ulterioară. Rezultatele calculelor erau difuzate zilnic în Lonlun.

Şi iată că ameninţările focului din adîncuri, pînă acum mai puţin îngrijorătoare, crescură pe neaşteptate, într-o singură noapte. Aproape toate punctele de observaţie semnalară în magmă presiuni şi temperaturi din ce în ce mai ridicate. Cauza acestor fenomene era, după cum dovediră analizele, prezenţa substanţelor radioactive.

Consiliul ştiinţific îşi completă măsurile de salvare preconizate anterior, alcătuind un plan vast, folosind pentru lupta cu lava fiecare om şi fiecare maşină. Conform acestui plan, în care ajutorul tümilor juca un rol însemnat, membrii celor două expediţii abisale porniră fără întîrziere să viziteze centrele industriale importante, pentru a ajuta la evacuarea lor rapidă spre suprafaţă.

— Priviţi acest uriaş tunel prin care circulă materia incandescentă, se adresă mineralogul Hans Aal celor şase abisonauţi, care, însoţiţi de un siderantrop, se strînseseră în jurul său. Diametrul interior are 40 m. Pereţii translucizi au zece metri grosime şi sînt construiţi dintr-un aliaj special în care predomină siliciul. Acest aliaj denumit de noi luhicon, deoarece a fost descoperit de savanţii luhi, rezistă şi la temperaturi de 20 000° C. Cristalele aliajului sînt aşezate în două straturi, asemenea unor cilindri concentrici, din care cel mai mic vine în contact direct cu magma. Datorită generatoarelor magnetohidrodinamice, energia termică, în primul strat al cristalelor, se transformă în energie electrică. La rîndul ei, energia electrică determină o scădere a temperaturii din cel de-al doilea strat pînă la minus 100°. În exteriorul uriaşei

conducte există un al treilea strat, izolator; atingîndu-l, constatăm că are temperatura mediului înconjurător.

— Tunelul este în directă legătură cu rezervorul magmatic * ? întrebă Doina.

— Da. Este conducta principală. Ramificațiile de deasupra noastră alimentează centrele industriale din Lonlun. Alte ramificații deservesc centrele industriale de pe celelalte terase. Scurgerea lavei este dirijată după dorință, cu ajutorul unor supape.

— Cum? Din substanța aceasta lichidă și fierbinte se extrag toate materiile prime necesare industriei? întrebă Nyass Umbo destul de neîncrezător.

— Fără îndoială, răspunse Hans Aal. Magma cuprinde foarte multe substanțe în fuziune. Cu ajutorul microorganismelor, siderantropii au transformat lava, construind după lungi strădanii lumea în care ne aflăm. Ar fi îngrozitor ca munca aceasta să se irosească înecată de magmă. Trebuie să ne gîndim bine cum pot fi salvate clădirile. Mircea, dumneata ca tehnician n-ai uitat, cred, să calculezi condițiile optime în care pot acționa abisoscafele ce vor evacua aceste construcții! Vom merge acum la Centrul pulberii magmatice, cum am denumit noi uzina unde materia fierbinte este răcită și măcinată.

Clădirea cu cinci etaje avea forma unor cuburi suprapuse. Fiecare etaj era înalt de cel puțin opt metri. O conductă spiralată se încolăcea ca un șarpe în jurul construcției.

(Sfîrșitul în numărul viitor)

---

* *Rezervor magmatic*: zonă din interiorul pămîntului cu temperaturi mari și cu posibilități de descărcare la presiune sau de acumulare a substanțelor radioactive. Locul unde s-a format magma *(n.a.)*.

Din scrisorile cititorilor

Lucrez ca ajutor de maistru la întreprinderea „Industria lînii" din Timișoara și totodată sînt elev în clasa a X-a a școlii medii.

Citesc lucrările Colecției încă de la apariția primului număr și din biblioteca personală (circa 1 000 de volume) nu-mi lipsește nici o fasciculă. Nu sînt abonat la Colecție, dar aceasta mi-a pricinuit multe neajunsuri prin faptul că nu puteam să-mi procur fasciculele la timp. De aceea, vreau ca în termenul cel mai scurt să mă abonez, fiind convins că voi primi fasciculele cu regularitate.

Totodată voi căuta să atrag noi cititori spre Colecția dv., care publică povestiri entuziaste și pline de învățătură. Citind lucrările pe care le-ați publicat, am putut să învăț multe lucruri interesante.

Cred că ar fi bine ca în Colecție să apară în continuare romane de mai mare întindere. De asemenea, aș dori să publicați lucrări care să trateze teme în legătură cu descoperirile de pe pămînt, cu descoperirile geografice în general. Aceste teme au mai fost abordate, dar, firește, n-au fost epuizate.

HODOBOC GH. IOAN

Sînt elev în anul III al Școlii profesionale „Grigore Preoteasa" și, în același timp, unul dintre cititorii pasionați ai Colecției (am toate numerele de la apariția ei). Sînt foarte fericit atunci cînd apare un număr nou, și bucuria mea este bine întemeiată, deoarece prin lucrările publicate ne dați nouă, tineretului de toate vîrstele, un stimulent : datorită acestor povestiri ne putem crea o imagine clară asupra viitorului.

Aș dori să se publice și lucrări cu caracter istoric, ca romanul „Pe urmele zimbrului" de Victor Eftimiu, sau romane de călătorii.

Pentru prezentarea grafică a Colecției am numai laude. Caut ca lucrările care apar să le răspîndesc și în rîndul prietenilor mei.

STAICU PETRE
Comuna Bragadiru

După cum îi arată și numele, Colecția noastră are drept sarcină să promoveze literatura științifico-fantastică. La început, cînd la noi încă nu existau forțe scriitoricești suficiente în această direcție, au fost publicate unele lucrări valoroase, dar care numai cu greu ar putea fi trecute în genul fanteziei științifice. Acum însă, datorită grijii partidului pentru dezvoltarea tuturor fronturilor noastre literare, a fost posibil într-un termen scurt să fie creată o literatură originală de anticipație. O seamă dintre aceste povestiri și romane au fost apreciate în mod pozitiv și peste hotare. De asemenea ne stă la dispoziție filonul de aur al literaturii științifico-fantastice a scriitorilor din U.R.S.S., țara comunismului. (Redacția.)

Tiparul executat sub com. nr. 21.322 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB

COLECȚIA

Povestiri Științifico-Fantastice

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU

•• APRILIE 196[illegible]